

סיפורים נפלאים פרשת וירא

מופלאה. כשלבש את חולצתו, היה סוגר את הכפתור העליון והכפתור התחתון ויוצא לדרך, ותוך כדי הילוכו היה ממשיך לסגור את שאר הכפתורים.

כשנסע למקומות הקדושים כדי להעתיר בתפלה, לאחר נסיעה מתשת של כמה שעות, הגיע לציין רבי מאיר בעל הנס בטבריה, עמד שם והתפלל במשך כארבע דקות ויצא. משם נסע לציין רשב" במירון. שם נעמד על יד הצינור והתפלל במשך כדקה וחצי, ומיד עזב ונסע חזרה לירושלים, מבלי לבזבז דקה.

הטלפון בביתו היה ממוקם על שולחנו, ותיכף כששמע את הצילצול היה מזדרז להרים את השפופרת, בדרך כלל בצילצול הראשון או השני כדי שלא לעכב את המצלצל.

ומספר תלמיד: "פעם אחת התקשר אלי, ואף שתמיד הייתי מקפיד לענות מיד כדי שלא לבזבז את זמנו היקר, הפעם נשתהתי מעט מלגשת לטלפון. כשהרמתי את השפופרת אמר לי רבי זונדל: "לקחת ממני שלושת רבעי דקה!"

תמיד כשפנו אליו, היה זמין תיכף ומיד. בין באמצע הלימוד או באמצע כתיבת חידושי תורה, בין באמצע האכילה, או אפילו באמצע השינה, מעולם לא אמר "תחכה" או "תחזור מחר" וכיו"ב. כנראה מתוך שהחשיב כל כך את יקרת הזמן, לא רצה לקחת מזמנו של האדם שהגיע אליו. (קרני אור)

"ויאמר אדני אם נא מצאתי חן בעיניך אל נא תעבור מעל עבדך" (יה, ג)

אמר רב יהודה אמר רב: גדולה הכנסת אורחים מהקבלת פני שכניה. (שבת קכז).

סיפר הגה"ח רבי דוד מאיר ווייס שליט"א: "שמעתי מהגאון רבי אברהם שרייבער זצ"ל (מו"ל חידושי המאירי), בן רבי שמעון סופר בעל ה'התעוררות תשובה' זצ"ל, שזקננו רבי יצחק ווייס זי"ע, שהיה חותנו של ה'כתב סופר' זצ"ל, היו לו יותר מעשר בנות, וכולן נישאו לתלמידי חכמים מופלגים."

על זכותו של רבי יצחק להשתדך עם בן רבינו, מסופר מעשה נפלא: עשיר גדול היה רבי יצחק ומכניס אורחים, ואף הקציב בית מיוחד לכך, והיו מגיעים הולכי דרכים ועניים מרודים עם נעליהם וגרביהם שהיו רטובים ומלוכלכים בבוץ. מרוב הליכה היו הגרביים קרועים, ובתו חוה לאה היתה לוקחת את הגרביים של בעת שהלכו העניים לישון, כדי לתפרם ולכבסם, אף כי הריח היה נורא מאוד, ואילו שאר האחיות היו נגעלות מזה.

באחד הלילות, הגיע אביה בשעות הלילה המאוחרות, ופגש את בתו חוה לאה בחוץ, כשהיא תופרת את הגרביים של העניים. תמה: "מדוע עומדת הינך בחוץ?" ענתה: "ריחמתי על עני אחד וכיבסתי את גרביו, אולם ריח נורא נודף מהם, ואחיותי לא יכלו לסבול זאת, ושילחו אותי משם..."

או אז בירך אותה: "ה' יתברך יעזור, שתמצאי חתן שיאיר את העולם". ואכן זכתה בחתן ה"כתב סופר". (ספרא דמלכא - המרש"ץ גנץ שליט"א)

"והוא ישב פתח האהל כחום היום" (יה, א)

כתב רש"י, "פתח האוהל - לראות אם יש עובר ושב". מה הביטוי של "עובר ושב"? אומר האדמו"ר רבי אברהם יעקב מסדיגורא: העניים מצאו את דרכם בעצמם לאוהלו של אברהם אבינו, אבל היו כאלה שרצו להיכנס אך התביישו, לכן הם התקרבו לאהל והתרחקו ממנו, וחוזר חלילה, והיו "עובר ושב"... אברהם אבינו המתין לראות היש עובר ושב, וכאשר מצא עניים כאלו, היה רץ ומזמנים להיכנס.

בספר "אדיר במלוכה" מסופר על טביעת העין שהיתה לרבי יצחק מבוהוש זצ"ל והבנתו בנפש האדם: ביתו היה פתוח לרווחה לכל רעב ונצרך. פעם אחת הגיע יהודי שנראה כגביר ובפיו היתה בקשה שונה מבקשות הצדקה והעזרה השגרתיות - הוא אמר כי הוא גביר גדול המקבל הרבה מאוד דברי דואר, אך ילדי השכנים מחטטים בתיבות הדואר והוא חושש שמא דברי דואר נעלמים לו, ולכן הוא מבקש להפנות את המכתבים למעונו של הרבי. הסכים הרבי בחפץ לב לסייע לו בכך, וכך בכל יום היה מופיע בשעת הצהריים לשאול אם הגיעו דברי דואר עבורו.

משחלפו הימים ואפילו דבר דואר אחד לא הגיע עבורו, פנתה הרבנית אל הרבי וסיפרה על הגביר המגיע לשווא יום אחר יום לביתם. "כך?" שאל הרבי, "כנראה שהוא רעב ורוצה לאכול אלא שמתבייש הוא". "אם הוא מתבייש", סברה הרבנית, "ודאי יתבייש גם כשאציע לו אוכל"... חייך הרבי ואמר: "כשיבוא מחר אמרי לו כי הדוור עדיין לא הגיע, תציעי לו להמתין מעט, ובינתיים תגישי לו משהו לאכול..."

הרבנית עשתה כדברי הרב, ומאותו יום ואילך כאשר היה מגיע אותו אדם לברר פרטים אודות מה שנשלח לו בדואר, ענתה שעדיין לא הגיע, ובנתיים הושיבה אותו על יד השולחן והגישה לו ארוחה חמה.

הלה היה אוכל לשובע נפשו, ולאחר מנוחה קלה, הלך לדרכו... הנה כי כן, מצוות הכנסת אורחים צריכה להיעשות ברגישות רבה, תוך שימת לב לכל פרט שהוא ייטיב עם תחושותיו של האורח. (ומתוק האור)

בדברי ישראל - מודז'יץ, ו"א בשם כ"ק אדמו"ר ה"שר שלום" מבעלזא זי"ע שפירש שאברהם אבינו יושב בפתח הגהינום לראות אם יש "עובר" עבירה, "ושב" שעשה תשובה, "ויכניסם לביתו" לגן עדן.

"וירא וירץ לקראתם... וימהר אברהם האהלה אל שרה ויאמר מהרי"..." "ואל הבקר רץ אברהם"..." ויתן אל הנער וימהר..." (יה, ב-ו-ז)

כתב האלשיך הק': הנרנו שתי הדרכות טובות אשר יעשה אותם האדם בעשותו כל מצוה: הזריזות ושכל מה שיכול לעשות בעצמו יעשה...

זריזותו של הגה"צ רבי זונדל קרויזר זצ"ל (מח"ס אור החמה) בניצול הזמן היתה

לעי"נ

הרה"צ פנחס בן ר' בנימין בינוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

סיפורים נפלאים פרשת וירא

"טוב", אני עונה. "תגיד אתה, כמה?" "חמישה, לא פחות", ענה. למזלי הטוב, היה לי. החמישייה החליפה ידיים והוא הפטיר: "לך, ושלא אראה אותך יותר".

הבנתי שבסודם היו חוקים נוראים, ואיך שרדו שם? אם לא במתן קופיקות, אזי במתן רובלים. אבל ביום בו מינו שופט הגון שאינו נוטל שוחד ושופט בנוקשות על פי חוקי סדום - אחת דינה להיחרב!... (והגדת, הגה"צ רבי יעקב גלינסקי)

"והאלוקים ניסה את אברהם" (כב, א)

איתא בשל"ק, העצה היעוצה שיוכל לעמוד בנסיונות, שבכל עת נסיון יחשוב בעצמו 'אולי מנסה אותי הבורא כמו שניסה את אברהם בעת העקידה', ומחשבה זו תסייעהו להתגבר.

והסבר הדבר, כי בעת שידע האדם שבשעה זאת מנסים אותו מן השמים לראות היאך יעמוד בנסיון, שוב לא יקשה לו להתגבר על כל הקושי.

עובדא הוה באחד שהיה מראשי משמר הצבא בארץ מגוריו, וכל סודות הצבא גלויים היו בפניו, באחד הימים עצר בדרכו טרעמ"פ, ומשעלה על הרכב ש'הסכים' לקחתו, ראה שיושבים שם שנים מהמדינה היריבה עם מדינתו, והבין על פי ה'הלוחך' ילך' שלהם שכל רצונם הוא לאסרו אצלם, וכך להוציא מפיו את הסודות השמורים עמו, אך כבר לא היה באפשרותו לברוח. כך הוה, מיד לקחוהו לביתם והחזיקוהו תחת מסגר ובריח, והחלו לבדקו ולחקרו בחקירות ודרישות....

אמנם בתחילה עמד כצור חלמיש שלא לגלות כלום, ועל אף שהשונאים הכוהו וייסרוהו רבות לא הגיד להם מאומה מגנזי מדינתו, עד שפעם אחת איימו עליו שבפעם הבאה אם לא יפתח פיו לגלות ולחשוף את סודות הצבא יכוהו בפטישים על ראשו, כשמוע האיש כי כן, נשבר בקרבו וגמר אומר למלאות רצון השונאים ויהי מה, אך השניים לא נזהרו דיים ובצאתם מחדרו אשר היה אסור בו, שכחו לסגור הדלת כראוי, ובזאת שמע הלה את דיבורם ביניהם, ושמע האיך ששפתם כשפתו ולא כשפת ארץ השונאים, או אז הבין ששניים אלו אינם נמנים כלל על עדת השונאים, אלא אדרבה הם נשלחו מטעם הממונים בארצו להעמידו על כור המבחן ולראות עד כמה כח סבלו בשמירת הסודות, כי רצו להעלותו במדרגה שאז יחשפו בפניו סודות עלומים יותר, ולפני גילויים כאלו יש להוסיף בבדיקה על בדיקתם שעשו לו בעבר.

מכיוון שכך נסכחו בו כוחות מחודשים והחליט בדעתו 'יעבור עלי מה', אני את פי לא אפתח לגלות הסודות אף לא ברמיזה....

נמצאנו למדים כי עצם הידיעה שידע שכל ההסתרה והקושי שעוברים עליו - אינו אלא נסיון שמנסים אותו כעת, נותנת לו כוחות עצומים לעמוד כנגד כל הקשיים שבהתגברות.

וזה מה שאמר השל"ה הק' שיחשוב בעת נסיון אולי מנסה אותי הקדוש ברוך הוא כמו שניסה את אברהם בעת העקידה. (באר הפרשה)

א טו טבת

"ויאמר ד' אל אברהם למה זה צחקה שרה" (יח, יג)

ולכאורה מדוע פנה הקב"ה אל אברהם בתביעה על שרה, ולא העיר לשרה עצמה.

יש להסביר זאת על ידי משל, אם ייכנס אדם לבית המבשלות ויראה שהמשרתת אינה נזהרת ואינה מקפידה כל כך בענייני כשרות, הוא יסיק מכך שבעל הבית הוא האשם בדבר. מן הסתם הוא אינו מדקדק כל כך, ורעייתו שרואה שהוא מקל, מקילה עוד יותר, והמשרתת שרואה ששניהם מקילים, מקילה עוד יותר משניהם. אילו היה בעל הבית מדקדק ונזהר מאוד, לא הייתה רעייתו מקילה, וממילא לא היה למשרתת ממי ללמוד ולהקל.

כשראה הקב"ה את שרה צוחקת, הוא תלה את האשמה באברהם, ואמר לו, "למה זה צחקה שרה", כי שרה מן הסתם ראתה פעם שאברהם לא נזהר כל כך בנבואה, וראתה זאת שרה ולמדה להקל בנבואה ולכן היא צחקה עתה. לכן, שאל הקב"ה את אברהם עצמו. (הגאון רבי ישראל מסלנט זצ"ל)

"ולוט יושב בשער סדום" (יט, א)

כשהגיעו המלאכים להפוך את סדום מצאו את לוט יושב בשער, שבאותו יום מינהו שופט עליהם (רש"י).

ותמוה: במשך יובל שנים לא נהפכה סדום, ודווקא ביום שמינו את לוט כשופט, אז נהפכה העיר? לכאורה, עם שופט צדק כלוט, היו להם סיכויים לשפר את דרכם!

אקדים לתשובה סיפור מעשה: כשהשתלטו הרוסים על ליטא אסרו על קיום השייכות, סגרו את תלמודי התורה, אטמו את המקוואות, אבל לא יכלו לאסור על האנשים, כבודדים, לקיים מצוות דתם. ובנובהרדוק, הן יודעים אתם, חינכנו לאור: "לא יבוש מפני המלעיגים עליו בעבודת השם", גירא בעיני השטן! הלכתי אפוא בחוצות העיר כשציציותיי בחוץ.

והשטן הגיע. שוטר עצרני: "מה החוטים האלו?!" "בגד של יהודים", אני עונה. "יש ברוסיה חופש דת!"

עיניו ירקו ברקים: "חופש דת בבית. ללכת כך ברחבו זו התגרות, פרסומת לדת. פעילות אנטי מהפכנית", צמד מילים שעורר חלחלה באותם ימים. "את התעודות!" ביקש.

הייתי פליט מפולין, חסר תעודות. זו היתה עברה פלילית, שעלולה לסבך בצרות צרורות! "בוא אתי, במשטרה יחקרו".

הבעיה גדולה, ימצאו שאני בן ישיבה ואיני עובד, "טפיל" לפי הגדרתם, עבירה נוספת. אך מה באפשרותי לעשות, כאשר אבדתי אבדתי. אנו הולכים, וכולם סוטים מדרכנו כאילו היינו מצורעים. איש אינו רוצה בקשרים, לא עם שוטר ולא עם אסיר.

תוך כדי הליכה אני שולף מהכיס שני רובלים, ומושיט לו. "טוב ויפה", הוא מסנן בארסיות. "פרופגנדה (תעמולה), פרסומת חוצות לדת, וחסר מסמכים, ומנסה לשחד שוטר בעת מילוי תפקידו. תמשיך כך, לקבור את עצמך!" ומחיש את צעדיו לעבר תחנת המשטרה. כשגיע לשם אני אבוד, הדברים יצאו מכלל שליטה.